

La frase del dia

“Ens toca prendre partit i sortir al carrer, a tots”

Sergi López, ACTOR

A la tres

Carles Ribera
cribera@elpuntavui.cat

El rànkning de Sant Jordi

El mateix dia que el gran editor que voldria marxar del país pontificava en un diari d'avantguarda, l'editora Isabel Martí anava per feina i situava, per segon any consecutiu (l'any passat va ser *L'avi de 100 anys...*), un llibre de la seva collita, *Victus*, al capdamunt de la llista dels més venuts en català. I en castellà. Un exemple que en el món de les editorials la mida, tampoc, no importa. Compta més una mixtura ajustada de qualitat, bon criteri, perseverança i el do de l'oportunitat, que no és pas el mateix que l'oportunisme.

D'altra banda, el controvertit rànkning de vendes que fa públic el venerable Gremi de Llibreters ha tornat a trepitjar ulls de poll i ferir egos sobredimensionats, com passa sempre amb els autors la qualitat dels quals, sense menystenir-la, està per sota o molt per

“El problema arriba sovint quan la qualitat d'un autor està per sota de la seva autoestima”

sota de la seva autoestima. La polèmica d'aquest any ha vingut arran de la discutible creació d'una classificació d'autors anomenats mediàtics, atenent no tant al gènere conreat com a la presència dels escriptors als aparadors públics habituals. Fa de mal dir si un escriptor que surt sovint als mitjans de comunicació és més mediàtic o més escriptor. I resulta diabòlicament irònic que el senyor que ha fet la venuda més important, Albert Sánchez Piñol, sigui un individu d'una discreció absoluta i l'únic, curiosament, que no va ser vist signant.

Vendre llibres és, cal no oblidar-ho, un negoci, on promoció, publicitat i difusió són bàsics. Però temo que hi ha literats amb tanta obsessió per figurar que si algun any es fes un rànkning d'escriptors morts, es tallarien les venes per tenir més possibilitats.

EDITORIAL

Cal accions per impulsar l'activitat

■ Gairebé un de cada quatre catalans en edat i disposició de treballar no té feina. Pitjor encara: la família, que en temps de crisi és una xarxa de seguretat i solidaritat formidable, dona signes d'esgotament, perquè al nostre país hi ha un quart de milió de llars en les quals cap membre té feina. Aquesta és l'estadística nua. Les conseqüències amargues de la falta de feina i d'oportunitats la veiem cada dia en les cues davant les oficines d'ocupació i el drama dels desnonaments.

Tal és la conseqüència de la crisi econòmica i, d'una manera menys clara, de la reforma laboral. Perquè és molt possible que sense ella la destrucció d'ocupació fóra més dura i més intensa. Al capdavall, la reforma laboral dona instruments alternatius per evitar el tancament de l'empresa o que tal sortida sigui l'últim recurs. Però el drama de l'atur no se soluciona amb lleis, sinó fent possible l'activitat. I això exigeix una política anticíclica. Difícil d'aplicar en un moment en què l'austeritat s'ha convertit en dogma de fe. Les entitats bancàries haurien de fer un esforç suplementari perquè el crèdit tornés a circular. Tal esforç repercutiria en un augment de l'activitat i, al cap de pocs mesos, de l'ocupació.

Catalunya també té el seu propi fet diferencial en l'atur. La quarta part de les famílies en què cap membre treballa viu al nostre territori. I la destrucció d'ocupació ha estat més intensa a Catalunya que no al conjunt de l'Estat. És a dir, que davant la crisi, el PP no solament no té cap idea clara –tret de les receptes imposades des d'Europa–, sinó que a sobre fa una política lesiva per al nostre país. Un altre motiu de reflexió en clau nacional.

El timbal

Som industrials

“Els grans països que estan sobrevivint a la crisi són els que, tot i apostar pels serveis, no descuiden la indústria”, deia a *L'Econòmic* amb la seva habitual lucidesa Rosa García, presidenta de Siemens España. Doncs es tracta de recuperar el terreny perdut. Just abans de l'esclat de la reculada econòmica, el 22,1% del PIB català era industrial, dos punts per damunt de la mitjana europea i encara lluny del 30% de la locomotora alemanya. Ara el pes a Catalunya és sensiblement inferior al de fa cinc anys, però encara està molt per sobre del 12% de l'Estat espanyol, que demostra un cop més l'escassa viabilitat del seu model. Tot i les adversitats, hem de continuar demostrant el nostre ADN industrial i reforçar-lo per la via de les exportacions.

Joan Armengol

Desclot Frau de llei

De manera obstinada, farsants i sensats insisteixen que Rajoy ocupa la presidència del govern espanyol il·legítimament. Com que el Partit Popular no va incloure en el seu programa electoral les restriccions que el govern espanyol ha aplicat, aquest incompliment invalida l'actual govern. Els denunciants escampen les imatges del

mateix Rajoy en campanya permanent criticant la pujada de l'IVA de Zapatero. A més, assenyalen sàviament que hi ha països al món on l'incompliment de programa electoral pot donar lloc a un referèndum censor. Tot això és així. També ho és que Espanya no és Califòrnia. Però aquesta no és la pitjor part del pastís de fang. L'engany més condemnable és insistir, com

ha fet Rajoy aquesta setmana, que ningú no s'espanti gaire, que estan prenent mesures, i que al darrer trimestre d'aquell nou fatídic any s'encetarà la recuperació esperada per obra i gràcia de Déu Nostresenyor. I això com, i això per què? Aquest és el frau més bèstia. Sort que no se'l creu ningú. Com tampoc ningú es va creure aquell programa.

Vicent Sanchis

